

Mesebeli Afrika - Dadaab: a világ legnagyobb menekülttábora

2010 március 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Dadaab. A név valószín?leg kevesek számára mond valamit, pedig ennek az aprócska kenyai városnak a neve összeforrt az emberi szenvedéssel és nyomorral. Dadaab a kenyai-szomáliai határtól pár tucat kilométerre fekszik

Kenyában és körülötte-mellette található a világ legnagyobb menekülttábor-együttese, három tábor szomorú

kombinációját alkotva. Lakosainak 96%-a az ENSZ menekültügyi szervezetének (UNCHR) becslése szerint szomáliai állampolgár, akik a Szomáliát sújtó polgárháború el?l menekültek el, amely háborúban jelenleg a széls?séges iszlám szervezetek (élükön az al-Shabaab-bal) állnak nyerésre és a szinte nem is létez? központi kormányzat csak a f?város, Mogadishu egy részét képes fennhatósága alatt tartani er?s nemzetközi segítséggel. Az 1991-ben kezd?dött (bár az évszámon lehetne vitatkozni) szomáliai polgárháború egykori lázadói által alkotott jelenlegi központi kormányzat képtelen gátat szabni az al-Kaidához való szoros kapcsolatát nyíltan vállaló al-Shabaab-bal, amely az iszlám annyira radikális vonulatát képviseli, hogy az egykoron vállvetve mellette harcoló más szervezetek (f?leg a Hizbul Islam) is konfliktusokba kerültek már vele. A folyamatos harcok el?l a kilencvenes évek elejét?l szabályos népvándorlás kezd?dött az országból a szélrózsa minden irányába, a menekül?k jelent?s része pedig Kenyát, a Dadaab város környékén felállított, ideiglenesnek gondolt táborokat vette célba.

Eredetileg 90 ezer emberre tervezték a három tábort (Hagadera, Ifo, Dagahaley), amely számot aztán rövid id? alatt gyorsan túllépte a menekültáradat, a jelenlegi legóvatosabb becslések szerint is nagyjából 300-310 ezer ember teng?dhet itt iszonyú körülmények között. Ezen menekültek többsége a kilencvenes években érkezett ide, de annak ellenére, hogy 2006-ban Kenya rendkívül szorosra zárta szomáliai határát, a mai napig is naponta több tucat ember érkezik az UNCHR és több külföldi segélyszervezet által üzemeltett táborokba – számuk f?leg az al-Shabaab felemelkedése óta n?tt meg. Maga Dadaab városa és a környez? táj is jelent?sen változott a táboroknak köszönhet?en, a város lakosainak mára egy jelent?s része a menekülttáborokból “él?” dolgozó vagy valamilyen keresked?, aki távolabbról érkezett ide üzletelni, de a természeti panorámára is rányomja bélyegét a közel 60 négyzetkilométeres sátor- és bádogváros.

Maguk a segít?k általában vagy a táborokban, a városban vagy egy csak nekik fenntartott kis táborban élnek. A folyamatosan érkez? újabb menekültek már évek óta kritikus helyzetet eredményeznek a nem megfelel? mennyiség? ellátmány miatt, ráadásul a természet sem bánik keszty?s kézzel az itt él? emberekkel: 2006. novemberében súlyos áradások voltak a régióban, azóta viszont szárazság tombol, mindkett? rendkívül megnehezítette a segélyszervezetek munkáját is, több ezer embert kellett áttelepíteni és ekkor kezd?dött el a negyedik, Ifo 2 névre hallgató tábor létrehozása is, amely jelenleg sem fejez?dött még be (f?leg a kenyai kormány ellenállása miatt, amely még új kutak fúrását sem engedélyezi a táborok b?vülése miatti félelmében). A segélyszervezetek, az UNCHR és a Világélelmezési Program teljes kapacitással dolgozik Dabaabnál, de még így sem képesek megfelel? ellátást biztosítani a menekültek számára, pár hónapos adatok szerint egy menekült tizenöt naponta kap 4 kiló lisztet, 1 kiló babot, 1 liter olajat és közel 4 kiló gabonát. Ezt most szorozzuk meg 300 ezerrel és máris láthatjuk, micsoda iszonyatos mennyiség? segélyre van szükség ennyi ember rendszeres ellátásához.

De ez sem igazán kielégít? és dús étrend, így gyakoriak a betegségek és a járványok, amelyek ellátását a három táborban m?köd? 1-1 kórháznak nevezett egészségügyi intézmény látja el, elég hiányos felszerelésekkel és kizárólag önkéntes segít?kkel. Miután a táborok lakóinak közel fele iskolás korú gyermek (a másik fele pedig zömében n?), természetes, hogy iskolák is vannak, de ezek többsége rosszul felszerelt, sz?kös kis bádogépület és az alapképzésen (nagyjából egy általános iskola) kívül nagyon sok egyéb lehet?ség nincs. Jellemz?, hogy a kórházakban, iskolákban és egyáltalán az egész táborban rengeteg a külföldi önkéntes, de még így sincs elég segít?, az élelmiszer pakolását, a m?anyag burkolatok és fémlapok pakolását például menekültek végzik. A kenyai kormány a menekültek szabad mozgását is korlátozza, de szerencsére – ahogy Afrikában a legtöbb helyen – a helyiek elfogadóak embertársaikkal szemben, s?t több kisebb piacot is üzemeltetnek a táborokban.

Sajnos a helyzet tényleg iszonyú, a kezdetleges infrastruktúra elavult, nincsen jól m?köd? vízhálózat, s?t, megfelel? mennyiség? és min?ség? ivóvíz sincs (egy ember alig pár liter vizhez jut egy nap), latrinákra, szennyvízelvezet?kre is éget? szükség lenne, de nincs elegend? támogatás. A néhány víznyer? hely rendkívüli kihasználtsága miatt már voltak összet?zések a helyi lakosság és a menekültek között (az el?bb említett elfogadás ellenére), és a szárazság er?södésével az ellentétek is növekedni fognak, ehhez nem fér kétség. Aggasztó még a zsúfoltság és az unalom, nagyon kevés embernek van lehet?sége dolgozni valamilyen minimális összegért, a kenyai kormány pedig elzárkózik attól, hogy lehet?séget adjon a tábor lakóinak a letelepedésre Kenyában. Az Orvosok Határok Nélkül szervezetének önkéntesei szerint rengeteg a mentálisan sérült ember a táborokban, és azonnal szükség lenne a táborok kib?vítésére vagy új tábor létesítésére – az Ifo 2 projekt nem sokat haladt 2007 óta.

Jelenleg sajnos nem látni a jöv?képet, mikor térhetnek vissza ezek az emberek hazájukba, egyáltalán akarnak és tudnak-e visszatérni, hiszen sokuk számára az álom továbbra is a “nyugat”. Az Egyesült Államok, Kanada és Ausztrália közös programmal segíti Dabaabot, évente 5 ezer menekült letelepedhet a három ország valamelyikében, továbbá az UNHCR segítségével más kenyai menekülttáborokba költöztetnek át embereket, hogy így csökkentsék a zsúfoltságot. Veszélyes tény, hogy az önkéntesek szerint a radikális szomáliai milíciák emberei beszivárogtak a táborokba is, ahol kémtevékenységet végeznek és megpróbálnak újoncokat szerezni harcukhoz a “hitetlen világ” ellen.

A folyamatosan érkez?, több ezer új menekült helyzete még rosszabb, mint már itt nyomorgó társaiké, hiszen ?ket már nem is regisztrálják megfelel?en, nem kapnak ún. “kezd?csomagot” sem, és már vannak olyanok, akik az itteni nyomor helyett inkább visszatérnének Szomáliába. Mondjuk ha ma érkezik egy menekült Dabaabhoz (sokszor embercsempészek segítségével), akkor nincs semmiféle eligazítás a számára, úgy keres szabad földterületet, ahogy tud, nincs orvosi vizsgálat, oltás, semmi. Egyedül egy élelmiszeradagra jogosító kártyát tud kérni magának öt nap után, és sokak számára már ez is elegend? ok az örömre. Az öröm ellenére tavalyi adatok szerint a táborban él? gyermekek közel 25%-a szenved krónikus alultápláltságtól, és ez rendkívül aggasztó adat, ha azt vesszük, hogy havonta több száz gyermek jön a világra a három táborban.

A helyi önkéntesek szerint a legnagyobb problémák egyike mégis a túlzsúfoltság, amely a naponta érkez? több tucat új menekült miatt folyamatosan n? ebben a “földi pokolban” és az Ifo 2 projekt nagyjából egy éve áll a kenyai kormány ellenállása miatt. Ebb?l az írásból is egyértelm?en láthatjuk, hogy egy háborús konfliktusnak milyen humanitárius következményei lehetnek egész generációkra és egész régiókra vetítve. Sötét jöv?kép ez az emberiségnek.

GaceTillerro

www.mindennapiafrika.info - A Flag Polgári M?hely partnere

Ajánló